

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 40/08-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. februára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. Č., K., zastúpeného advokátkou JUDr. E. S., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 1 K 250/94 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. Č. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. októbra 2007 doručená sťažnosť Ing. J. Č. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 K 250/94.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že je účastníkom prebiehajúceho konkurzného konania na majetok úpadcu Z., a. s., M., vedeného krajským súdom pod sp. zn. 1 K 250/94. Uznesením krajského súdu sp. zn. 1 K 250/94 bol 21. októbra 1997 vyhlásený konkurz na majetok úpadcu a za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený JUDr. M. S. (ďalej len „správca“). Sťažovateľ prihlásil do konkurzného konania pohľadávku vzniknutú z pracovnoprávneho vzťahu k úpadcovi prihláškou z 19. novembra 1997, doplnenou na základe výzvy krajského súdu z 29. apríla 1998 podaním z 18. mája 1998. Prihlásenú pohľadávku sťažovateľa správca na prieskumnom pojednávaní krajského súdu 22. mája 1998 v celom rozsahu poprel. Sťažovateľ sa žalobou podanou krajskému súdu 19. júna 1998 domáhal určenia pravosti a poradia pohľadávky vo výške 265 753 Sk so zaradením do 1. triedy veriteľov. Rozsudkom krajského súdu č. k. 6 Cb 516/98-54 z 2. júla 2004 v spojení s opravným uznesením č. k. 6 Cb 516/98-57 z 29. júla 2004, ktoré nadobudli právoplatnosť 3. septembra 2004, bolo určené, že pohľadávka sťažovateľa je nesporná vo výške 180 920 Sk so zaradením v sume 144 330 Sk do 1. triedy a v sume 36 590 Sk do 3. triedy.

Sťažovateľ podal 4. novembra 2005 predsedovi krajského súdu sťažnosť na prietahy v konaní v zmysle § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Predseda krajského súdu v odpovedi na sťažnosť 8. decembra 2004 uviedol, že nie je možné z dôvodu neukončenia incidenčných sporov, ako aj neukončenia sporu vedeného pod sp. zn. 6 Cb 729/98 ustáliť výšku, aká by pripadla pre jednotlivých veriteľov, resp. pohľadávky proti podstate. Až v konečnej správe, ktorá môže byť vypracovaná po ukončení týchto sporov, môže správca uviesť, aká suma pripadne na rozdelenie a uspokojenie veriteľov. Prílohou odpovede bolo vyjadrenie správca. Opakovanú sťažnosť na prietahy v konaní uplatnil sťažovateľ u predsedu krajského súdu 7. augusta

2007. Predseda krajského súdu v odpovedi zo 14. septembra 2007 zopakoval sťažovateľovi tie isté dôvody, pre ktoré sa nemôže ukončiť konkurzné konanie, t. j. nie sú rozhodnuté všetky incidenčné spory ani excidenčný spor, a preto správca nemôže vyhotoviť konečnú správu, vydať rozvrhové uznesenie a ukončiť konkurz. Prílohou odpovede bolo vyjadrenie správcu z 20. augusta 2007.

Podľa sťažovateľa porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v dĺžke viac ako 5 mesiacov bolo prvýkrát v období od 19. novembra 1997 do 29. apríla 1998, keď krajský súd vyzval sťažovateľa na doplnenie prihlášky.

Ďalej prietahy v konaní sťažovateľ vidí v dĺžke 2 rokov a 5 mesiacov od 3. septembra 2004, keď nadobudol právoplatnosť rozsudok krajského súdu o určení pravosti a poradia pohľadávky sťažovateľa, až do 19. februára 2007, keď bolo nariadené prieskumné pojednávanie. Prietahy pretrvávajú aj po 20. februári 2007 až do podania sťažnosti.

Podľa sťažovateľa krajský súd zanedbal svoju povinnosť dozoru správcu podľa § 12 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“) v znení účinnom od 1. februára 1998. Krajský súd sa uspokojil s konštatovaním správcu, jeho postup neurgoval, nevykonával potrebné zisťovanie ani nezadal správcovi žiadny pokyn, a to všetko napriek zrejmemu právnomu postaveniu sťažovateľa.

Sťažovateľ zastáva názor, že jeho pohľadávka je z pracovného vzťahu a mala byť uspokojená kedykoľvek v priebehu konkurzného konania po právoplatnom rozhodnutí súdu a za predpokladu, že správca disponuje s finančnými prostriedkami zo speňaženého majetku úpadcu. Podľa názoru sťažovateľa správca odpredal mimo dražby celý majetok patriaci do konkurznej podstaty v celkovej sume 22 367 964,67 Sk.

Porušenie svojich práv vidí sťažovateľ v dĺžke konania prebiehajúceho na krajskom súde a v práve vlastníť majetok.

Sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd rozhodol vo veci samej týmto nálezom:

„1. Právo Ing. J. Č. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach porušené bolo.

2. Krajskému súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 1 K 250/94 prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

3. Ing. J. Č. priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 300.000,- Sk, ktoré je Krajský súd v Košiciach povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Krajský súd v Košiciach je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia (...).“

2. Ústavný súd v rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti vyzval krajský súd na zaujatie stanoviska k sťažnosti sťažovateľa.

Krajský súd sa k sťažnosti vyjadril listom sp. zn. 1 SprV/977/07 zo 4. decembra 2007 doručeným ústavnému súdu 11. decembra 2007, v ktorom uviedol:

„Dňa 21. 10. 1997 bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu Z., a. s. Dňa 22. 5. 1998 sa uskutočnilo prieskumné pojednávanie, na ktorom správca preskúmal došlé prihlášky pohľadávok. Sťažovateľovi, ako veriteľovi č. 58 správca poprel prihlásenú pohľadávku 265 753,- Sk (...).

Na základe žaloby veriteľa (sťažovateľa, pozn.) rozhodol o pravosti pohľadávky krajský súd rozsudkom 6 Cb 516/98 z 2. 7. 2004 v spojení s opravným uznesením 6 Cb 516/98 z 29. 7. 2004 tak, že určil že pohľadávka žalobcu vo výške 180 920,- Sk je nesporná so zaradením v sume 144 330,- Sk do 1. triedy a v sume 36 590,- Sk do 3. triedy. Konanie v časti o 14 100,- Sk bolo zastavené a v prevyšujúcej časti bola žaloba zamietnutá.

Konkurzné konanie nebolo doteraz ukončené, pretože vo veci 6 Cb 729/98 o vylúčení sumy 969 403,30 Sk z konkurznej podstaty úpadcu bolo rozhodnuté dňa 28. 11.

2007 tak, že žaloba bola zamietnutá. Rozsudok zatiaľ nie je právoplatný. Až po právoplatnom skončení tejto veci bude možné predloženie konečnej správy správcom, v ktorej budú uvedené všetky príjmy získané počas konkurzného konania, ako aj výdavky, suma, ktorá prípadne na rozdelenie pre jednotlivých veriteľov. Až po schválení správy vydá súd rozvrhové uznesenie.

Správca nemohol vyplatiť sťažovateľovi sumu 136 547,- Sk, pretože podľa § 32 ods. 2 ZKV (znenie účinné do 31. 1. 1998) po úplnom uspokojení pohľadávok podľa ods. 1 sa uspokojujú aj ostatné nároky v tomto poradí: a/ nárok úpadcových pracovníkov z pracovného pomeru, prislúchajúce za posledné 3 roky pred vyhlásením konkurzu a pohľadávky na výživné zo zákona (pohľadávky prvej triedy).

Právny názor sťažovateľa, podľa ktorého pohľadávka 144 330,- Sk (správne 136 457,- Sk) je pracovným nárokom v zmysle § 31, ktorý môže byť uspokojený kedykoľvek v priebehu konkurzného konania, je mylný, pretože nejde o pracovný nárok v zmysle § 31 ods. 3, ale podľa právoplatného rozsudku ide v prípade sťažovateľa o nárok z pracovného pomeru prislúchajúci za posledné 3 roky pred vyhlásením konkurzu, t. j. o pohľadávku prvej triedy a nie o pracovný nárok, ktorý vznikol po vyhlásení konkurzu, na ktorý by sa vzťahovalo ustanovenie § 31 ZKV. Nárok veriteľa bude uspokojený až po tom, čo sa v plnom rozsahu uspokojia pohľadávky podľa § 32 ods. 1 ZKV. Z uvedeného vyplýva, že správca konkurznej podstaty nemohol vyplatiť sťažovateľovi sumu 136 457,- Sk, lebo mu v tom bránila zákonná úprava.

Krajský súd realizoval vo vzťahu k správcovi konkurznej podstaty dohľad o čom svedčia viaceré opatrenia č. l. 180, 195, 207 ako a j293, ktoré v prílohe prikladáme.“

Krajský súd pokladá sťažnosť za neoprávnenú a ústavnému súdu predložil aj chronológiu úkonov súdu a správcu konkurznej podstaty doterajšieho priebehu konkurzného konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prieťahoch (IV. ÚS 147/04).

Zo sťažnosti a z vyjadrenia krajského súdu sp. zn. 1 SprV/977/07 zo 4. decembra 2007 a k nemu pripojených opatrení ústavný súd zistil, že na majetok úpadcu Z., a. s., M., bol uznesením krajského súdu sp. zn. 1 K 250/94 21. októbra 1997 vyhlásený konkurz pod sp. zn. 1 K 250/94.

Sťažovateľ prihlásil svoju pohľadávku voči úpadcovi vo výške 265 753 Sk prihláškou z 19. novembra 1997, ktorú správca konkurznej podstaty na prieskumnom pojednávaní krajského súdu konanom 22. mája 1998 poprel. Sťažovateľ sa v samostatnom súdnom konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 6 Cb 516/98 proti správcovi domáhal určenia pravosti a poradia popretej pohľadávky. Krajský súd rozhodol 2. júla 2004 (v spojení s opravným uznesením sp. zn. 6 Cb 516/98 z 29. júla 2004) tak, že pohľadávka sťažovateľa vo výške 180 920 Sk je nesporná so zaradením - v sume 144 330 Sk do 1. triedy a v sume 36 590 Sk do 3. triedy. Krajský súd konanie v časti o sumu 14 100 Sk zastavil a v prevyšujúcej časti bola žaloba zamietnutá.

Krajský súd nemohol od 22. mája 1998 vo veci sťažovateľa konať (ani rozhodnúť), pretože musel vyčkať na výsledok súdneho konania o určenie pravosti pohľadávky sťažovateľa a jej poradia, ktoré bolo vedené pod sp. zn. 6 Cb 516/98 a na ktoré dal podnet svojím konaním sťažovateľ nesprávnou prihláškou. Preto v okolnostiach danej veci o zavinených prietáhoch krajským súdom (vo vzťahu k sťažovateľovi) v namietanom konaní nie je možné bez ďalšieho hovoriť, a to až do času právoplatnosti konečného súdneho rozhodnutia sp. zn. 6 Cb 516/98, t. j. do 3. septembra 2004.

Ústavný súd k uvedenému dodáva, že sťažovateľ konanie ním vyvolané a vedené krajským súdom pod sp. zn. 6 Cb 516/98 nenapadá touto sťažnosťou, aj keď trvalo viac ako 6 rokov, a preto sa tým ústavný súd ani nezaoberal.

Krajský súd okrem uvedených úkonov vykonával priebežne ďalšie úkony, ktoré však nie sú takého charakteru, aby bolo potrebné sa o nich osobitne zmieňovať.

Podľa názoru ústavného súdu predloženiu konečnej správy o priebehu konkurzného konania správcom konkurznej podstaty v minulosti bránili súvisiace incidenčné spory, o ktorých bolo rozhodované mimo namietaného konania. Ostatným je spor A. P. proti správcovi konkurznej podstaty vedený pod sp. zn. 6 Cb729/98 o sumu 969 403,30 Sk, ktorý začal 31. augusta 1998. Podľa zistenia ústavného súdu konanie v tejto veci nie je doteraz právoplatne skončené, aj keď krajský súd rozhodol 28. novembra 2007.

Na preskúmané konkurzné konanie krajského súdu vedené pod sp. zn. 1 K 250/94 sa v celom jeho priebehu vzťahuje zákon o konkurze a vyrovnaní. Podľa § 1 ods. 1 zákona o konkurze a vyrovnaní je účelom tohto zákona usporiadanie majetkových pomerov dlžníka (úpadcu), ktorý má viac veriteľov, voči ktorým nie je schopný plniť svoje záväzky po lehote splatnosti v dôsledku insolventnosti, alebo sa nachádza v predĺžení. Stanovením pravidiel usporiadania majetkových pomerov úpadcu vrátane speňazenia jeho majetku (konkurznej podstaty) a rozdelenia výťažku tohto speňazenia medzi konkurzných veriteľov, o ktorom rozhoduje v konečnom dôsledku súd, sa v konkurznom konaní poskytuje súdna ochrana majetkovým právam veriteľov úpadcu, ktorí ich kvalifikovaným spôsobom uplatnili.

Podľa § 2 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní cieľom konkurzu alebo vyrovnania je dosiahnuť pomerné uspokojenie veriteľov z dlžníkovho majetku, ktorí podali prihlášky do konkurzného konania. Základným cieľom a účelom konkurzu (konkurzného konania) nie je dosiahnutie uspokojenia iba nároku jedného z veriteľov, ale pomerné uspokojenie všetkých veriteľov. Na túto skutočnosť musí prihliadať ústavný súd vtedy, ak rozhoduje o sťažnosti jedného z veriteľov, ktorý namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aj keď je nepochybné, že ústava priznáva právo na prerokovanie veci bez zbytočných priťahov, ako aj právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote každému z veriteľov aj v konkurznom konaní, a to od okamihu, keď sa prihlásením svojej pohľadávky stal účastníkom tohto konania. Vzhľadom na uvedené ale podľa názoru ústavného súdu nemožno postup konkurzného súdu, resp. správcu konkurznej podstaty v konkurznom konaní posudzovať rovnako rigorózne, ako je to v prípade, keď sa ochrana podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uplatňuje

výlučne vo veci účastníka konania, t. j. len v „jeho veci, resp. jeho záležitosti“ (IV. ÚS 175/07).

Konkurzní veritelia pohľadávok, ktoré zostali sporné v pravosti, vo výške alebo v poradí, sa môžu podľa § 23 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní domáhať určenia svojho práva v lehote určenej súdom. Sťažovateľ toto právo využil. Správca konkurznej podstaty je subjektom konkurzného konania, ktorý je pri výkone svojej funkcie povinný postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd (§ 8 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní).

Zodpovednosť všeobecného (konkurzného) súdu za postup správcu konkurznej podstaty v konkurznom konaní je daná rozsahom jeho oprávnení, ktoré mu zákon vo vzťahu k tomuto subjektu konkurzného konania priznáva (najmä § 12 a § 8 ods. 4 a 5 zákona o konkurze a vyrovnaní). S ohľadom na uvedené možno v súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu hovoriť o priet'ahoch v konkurznom konaní vtedy, ak súd vôbec nevyužije vo vzťahu k správcovi konkurznej podstaty tie prostriedky, účelom ktorých je zabezpečenie účinnej a rýchlej ochrany práv účastníkov konkurzného konania, prípadne ak k ich použitiu siahne až vtedy, keď je ich účinok na dosiahnutie tohto účelu minimalizovaný alebo vylúčený (m. m. I. ÚS 57/97).

Krajský súd využil vo vzťahu k správcovi konkurznej podstaty prostriedky, účelom ktorých bolo zabezpečenie účinnej a rýchlej ochrany práv účastníkov konkurzného konania, o čom svedčia úkony, najmä opatrenie krajského súdu z 15. augusta 2005 zaevidované na č. l. 180, ktorým mu uložil predložiť správu o doterajšej činnosti a zdôvodniť, čo bráni ukončeniu konkurzného konania, predloženiu konečnej správy, resp. predloženiu podnetov na postup podľa § 44 zákona o konkurze a vyrovnaní, a to v lehote 10 dní od prevzatia opatrenia. Správca 5. septembra 2005 predložil krajskému súdu informatívnu správu.

Opatrením krajského súdu zo 7. marca 2006 zaevidovaným na č. l. 195 bolo správcovi uložené predložiť správu o doterajšej činnosti a zdôvodniť, čo bráni ukončeniu

konkurzného konania, konečnej správy, resp. predloženiu podnetov na postup podľa § 44 zákona o konkurze a vyrovnaní, a to v lehote 10 dní od prevzatia opatrenia. Správca 19. apríla 2006 predložil krajskému súdu informatívnu správu.

Opatrením krajského súdu zo 17. októbra 2006 zaevidovaným na č. 1. 207 bolo správcovi uložené predložiť správu o doterajšej činnosti, prehľad doterajších príjmov a výdavkov a zdôvodniť, čo bráni ukončeniu konkurzného konania, konečnej správy, resp. predloženiu podnetov na postup podľa § 44 zákona o konkurze a vyrovnaní, a to v lehote 10 dní od prevzatia opatrenia. Správca 21. novembra 2006 predložil krajskému súdu informatívnu správu.

Opatrením krajského súdu z 25. októbra 2007 zaevidovaným na č. 1. 293 bolo správcovi uložené predložiť súdu vyjadrenie k žiadosti o vydanie súhlasu s vydaním výťažku zo speňaženia konkurznej podstaty pre oddeleného veriteľa a zároveň oznámiť, kedy bude predložená konečná správa, a to v lehote 10 dní od prevzatia opatrenia. Správca sa 16. novembra 2007 vyjadril k žiadosti o vydanie výťažku zo speňaženia konkurznej podstaty pre oddeleného veriteľa a krajskému súdu predložil informatívnu správu.

Ústavný súd nemôže stanovovať namiesto krajského súdu optimálny postup v danej veci, ale posúdiť, či ním prijaté opatrenia a zvolený postup sú vzhľadom na okolnosti daného prípadu akceptovateľné z pohľadu ústavou garantovaného práva sťažovateľa na konanie bez zbytočných prietahov, teda či postup konkurzného súdu nebol v tomto smere zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny (I. ÚS 13/00, III. ÚS 99/02). Ústavný súd konštatuje, že iba samotná dĺžka doterajšieho priebehu konkurzného konania, na ktorú sťažovateľ v sťažnosti poukazuje, nie je dostatočným dôvodom na vyslovenie existencie zbytočných prietahov v konkurznom konaní.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že konanie bez zbytočných prietahov nemožno presne časovo ohraničiť (II. ÚS 26/95) a že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01).

V prípade, keď ústavný súd zistil, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovet (I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01).

Na základe uvedeného ústavný súd uzavrel, že v priebehu konkurzného konania síce došlo k priet'ahom v konaní, no tieto nemali takú intenzitu a rozsah, aby ich bolo možné po prijatí s'ťažnosti na ďalšie konanie kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto s'ťažnosť smerujúcu proti postupu krajského súdu v konkurznom konaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Okrem uvedeného ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že skončeniu konkurzného konania bráni aj v súčasnosti právoplatne nerozhodnutý incidenčný spor vedený krajským súdom pod sp. zn. 6 Cb 729/98 o sumu 969 403,30 Sk, pretože od jeho výsledku závisí pomer, v akom sa medzi konkurzných veriteľov bude v rámci rozvrhového konania rozdeľovať výťažok z predaja konkurznej podstaty.

Ústavný súd nesúhlasí ani s tvrdením s'ťažovateľa, že jeho pohľadávka môže byť uspokojená v zmysle § 31 zákona o konkurze a vyrovnaní kedykoľvek v priebehu konkurzného konania, pretože nárok s'ťažovateľa bude možné uspokojiť až po tom, čo sa v plnom rozsahu uspokojia pohľadávky podľa § 32 ods. 1 zákona o konkurze a vyrovnaní.

Ústavný súd v tomto ohľade konštatuje správnosť postupu krajského súdu v danej veci, keď pohľadávku s'ťažovateľa zaradil v poradí uspokojenia veriteľov pod § 32 ods. 2 písm. a) zákona o konkurze a vyrovnaní, ako nárok úpadcového pracovníka z pracovného pomeru prislúchajúci za posledné 3 roky pred vyhlásením konkurzu uznesením krajského súdu sp. zn. 1 K 250/94 21. októbra 1997. Ide o pohľadávku s'ťažovateľa na výplatu mzdy za obdobie máj a jún 1995, odstupného z dôvodu rozviazania pracovného pomeru k 30. júnu 1995, prídavky na deti a úrok z omeškania od 30. júna 1995 do 21. októbra 1997, táto skutočnosť je nesporná, lebo bola zistená v konaní krajského súdu vedenom pod sp. zn. 6 Cb 516/98 a jeho rozsudok tvorí prílohu spisu sp. zn. 1 K 250/94.

Z uvedeného vyplýva, že správca konkurznej podstaty nemohol vyplatiť sťažovateľovi uplatnenú pohľadávku, lebo doteraz neboli splnené podmienky, ktoré zákon o konkurze a vyrovnaní predpisuje.

Na základe uvedeného ústavný súd uzavrel, že v priebehu konkurzného konania nedošlo k takému konaniu, ktoré možno kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť smerujúcu proti postupu krajského súdu v konkurznom konaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd uvádza, že jeho právomoc má subsidiárny charakter a nastupuje vtedy, ak ochranu práv a slobôd neposkytujú fyzickým osobám a právnickým osobám všeobecné súdy (čl. 127 ods. 1 ústavy). Vlastníctvo sťažovateľovej pohľadávky vo výške 180 920 Sk voči úpadcovi je nesporné, o čom svedčí právoplatné rozhodnutie krajského súdu č. k. 6 Cb 516/98-54 z 2. júla 2004 v spojení s opravným uznesením č. k. 6 Cb 516/98-57 z 29. júla 2004, ktoré nadobudli právoplatnosť 3. septembra 2004.

Vzhľadom na to bolo potrebné návrh sťažovateľa v časti týkajúcej sa porušenia čl. 20 ods. 1 ústavy krajským súdom odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v sťažnosti uplatňovanými nárokmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2008